

ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย กับพฤติกรรมก้าวร้าวในนักศึกษา

¹ ผู้นิพนธ์ประสานงาน โทรศัพท์ 08-8070-2113 อีเมล : hattaphanpsy@gmail.com
รับเมื่อ 19 ธันวาคม 2562 ตอบรับเมื่อ 23 มกราคม 2563 DOI:10.14416/j.faa.2020.25.001

หัตถพันธ์ วงขารี¹

บทคัดย่อ

การลงโทษทางร่างกายก่อให้เกิดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย และพฤติกรรมก้าวร้าว แต่ความสัมพันธ์ของสองตัวแปรนี้ยังไม่เคยมีการศึกษาในประเทศไทยมาก่อน งานวิจัยฉบับนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับพฤติกรรมก้าวร้าวในนักศึกษา ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างตามสะดวก โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน (อายุเฉลี่ยเท่ากับ 19.88 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.44) จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 2 เครื่องมือ คือ 1. มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ($\alpha=.92$) 2. แบบประเมินความก้าวร้าว ($\alpha=.90$) สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าว อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.38, P<.01$)

คำสำคัญ : ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย พฤติกรรมก้าวร้าว นักศึกษา

¹ อาจารย์ ประจำกลุ่มวิชาศึกษาทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน

Relationship between Corporal Punishment Myths and Aggressive Behavior in Undergraduate Students

¹ Corresponding Author, Tel. 08 8070 2113, E-mail : hattaphanpsy@gmail.com
Received 19 December 2019; Accepted 23 January 2020

Hattaphan Wongcharee¹

Abstracts

Corporal punishment leads to corporal punishment myths and aggressive behavior. There is no previous research about relationship between these two variables in Thailand. So the objective of this research is to study relationship between corporal punishment myths and aggressive behavior. The sampling method was convenience sampling. The sampled participants were 100 undergraduate students at Pathumwan Institute of Technology (Age mean = 19.88 years, Standard deviation =1.44). The instruments in this study were corporal punishment myths scale (CPMS) (α =.92) and aggression questionnaire (α =.90). The statistical methods were used: mean, standard deviation and Pearson's product moment coefficient. The results revealed that there was a positive relationship between corporal punishment myths and aggressive behavior with statistical significance at .01 level ($r=.38$, $p<.01$).

Keywords : Corporal punishment myths, Aggressive behavior, Undergraduate student

¹ Lecturer, Department of General Education, Faculty of Science and Technology, Pathumwan Institute of Technology

1. บทนำ

หนึ่งในปัจจัยหลักที่หล่อหลอมให้บุคคลมีพฤติกรรมระบบความคิด และการมองโลก คือการอบรมเลี้ยงดู วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่สามารถพบเห็นได้หลายวิธีการ อาทิ การเลี้ยงดูด้วยเหตุผล การเลี้ยงดูด้วยวิธีเชิงบวก (จิราภรณ์ อรุณากูร, 2560) การเลี้ยงดูแบบตามใจ การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (ตุลยา จิตตะยโสธร, 2552) หรือแม้กระทั่งการอบรมเลี้ยงดูด้วยการใช้การลงโทษทางร่างกาย โดยวิธีการอบรมด้วยการลงโทษทางร่างกายนี้เป็นวิธีที่พบเห็นได้ในปัจจุบัน (Finkelhor, Turner, Wormuth, Vanderminden & Hamby, 2019)

วิธีการอบรมเลี้ยงดูด้วยการลงโทษทางร่างกายส่งผลกระทบต่อเด็กเป็นอย่างมาก เช่น งานวิจัยของ Ulman และ Straus ในปี 2003 ที่พบว่า การลงโทษทางร่างกายส่งผลกระทบต่อเด็กตอบสนองออกมาในรูปแบบของความก้าวร้าวทั้งการใช้คำพูด และการแสดงพฤติกรรม และยังส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่อีกด้วย (Gershoff, 2002) ซึ่งผลกระทบต่อทางลบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยอีกหนึ่งฉบับที่พบว่า การลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าว และยังมีแนวโน้มเพิ่มพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Antisocial Behavior) (Gámez-Guadix, Straus, Carrobles, Muñoz-Rivas & Almendros, 2010) จากงานวิจัยข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าการลงโทษทางร่างกายส่งผลกระทบต่อทั้งตัวเด็ก เมื่อเด็กเป็นเยาวชนและส่งผลกระทบต่อระยะยาว เมื่อเด็กโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ นอกจากนี้ผลลัพท์ที่ได้กล่าวไปแล้ว Kish และ Newcombe (2015) ยังพบว่า การที่เด็กเคยโดนลงโทษทางร่างกาย อาจก่อให้เกิดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในตอนโตขึ้น โดยความเชื่อนี้จะส่งผลให้บุคคลมีแนวโน้มที่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนเอง และมีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรง และกลายเป็นบุคคลก้าวร้าวด้วยเช่นกัน ซึ่งในประเทศไทยพบว่าบุคคลมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย เช่นนี้ อยู่ (หัตถพันธ์ วงขาริ, เรวดี วัฒนากโกศล, พรหมระพี สุทธิวรรณ, สักกพัฒน์ งามเอก และปีเตอร์ นิวคัม, 2560) ในปี 2019 Watakakisol, Suttiwan, Wongcharee, Kish และ Newcombe ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The Corporal Punishment Myth Scale: CPMS) กับแบบประเมินบุคลิกภาพ (The Personality Assessment Questionnaire: PAQ) จากผลการศึกษาพบว่าทั้งสองตัวแปร

มีความสัมพันธ์ทางบวกซึ่งกันและกัน ($r=.23, P<0.01$) โดยหนึ่งในองค์ประกอบของแบบประเมินบุคลิกภาพ คือ ความไม่เป็นมิตรและความก้าวร้าว (Hostility and Aggression) โดยพบว่าองค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย เช่นกัน ($r=.18, P<0.01$) ซึ่งองค์ประกอบความไม่เป็นมิตรนี้เป็นหนึ่งในองค์ประกอบของพฤติกรรมก้าวร้าว โดยองค์ประกอบของพฤติกรรมก้าวร้าวประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ พฤติกรรมก้าวร้าวทางร่างกาย (Physical Aggression) ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) ความโกรธ (Anger) และความไม่เป็นมิตร (Hostile) (Buss & Perry, 1992)

จากที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าผลของการลงโทษทางร่างกายก่อให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว และก่อให้เกิดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย แต่ผู้วิจัยยังไม่เคยพบว่ามีการศึกษาความสัมพันธ์ของความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงและครอบคลุมในประเทศไทยมาก่อน ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญในการวิจัยในหัวข้อประเด็นนี้ เพื่อนำมาตอบใจที่ว่า การมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวหรือไม่ ทั้งนี้ งานวิจัยฉบับนี้อาจเป็นส่วนในการช่วยหาปัจจัยของสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าว และส่งผลการช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวทั้งในเด็ก วัยรุ่น และผู้ใหญ่ ด้วยการลดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย และอาจสร้างความตระหนักให้สังคมถึงปัญหาการใช้การลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ในสังคมปัจจุบัน โดยมาตรวจวัดความก้าวร้าวที่ผู้วิจัยเลือกใช้เป็นมาตรฐานวัดที่เป็นมาตรฐานสากล มีการใช้ที่แพร่หลาย และมีความครอบคลุมในมิติความก้าวร้าวมากกว่าแบบประเมินบุคลิกภาพ (The Personality Assessment Questionnaire: PAQ) ที่เคยศึกษามา ในปี 2019 ส่วนมาตรฐานวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่ผู้วิจัยเลือกใช้ได้รับการพัฒนาให้สอดคล้องกับบริบทไทยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเก็บ ผู้วิจัยเลือกเก็บในกลุ่มนักศึกษาเนื่องจากนักศึกษามีช่วงอายุอยู่ในเกณฑ์ของวัยรุ่นที่มีการรายงานการเพิ่มขึ้นของพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าช่วงอายุอื่นๆ (Surugiu & Mosoiu, 2013) อีกทั้งนักศึกษาเป็นวัยที่จะพัฒนาเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ที่จะสร้างครอบครัว การวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย น่าจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาเพื่อทำให้นักศึกษาเข้าใจตนเอง และระวังถึงวิธี

การอบรมเลี้ยงดูของตนเองในอนาคต โดยงานวิจัยนี้จะช่วยสะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับพฤติกรรมก้าวร้าว และสามารถนำไปต่อยอดสร้างโปรแกรมการลดพฤติกรรมก้าวร้าวจากการลดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายได้

2. วัตถุประสงค์งานวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับพฤติกรรมก้าวร้าวในนักศึกษ

3. สมมติฐานงานวิจัย

ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าว

4. การทบทวนวรรณกรรม

4.1 ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal Punishment Myth) หมายถึง “ความคิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย [Gershoff, (2008) ให้นิยามของการลงโทษทางร่างกายว่า “เป็นการกระทำที่รุนแรงทางร่างกายด้วยเจตนาที่สร้างประสบการณ์ที่เจ็บปวดหรือไม่สบายบนร่างกาย เพื่อดำเนินหรือลงโทษพฤติกรรมของเด็กซึ่งประกอบไปด้วย การตีกัน การตี การหยิก การบีบ เป็นต้น”] ที่เกิดขึ้นภายในตัวของบุคคล โดยความคิดนั้นไม่ได้เกิดจากรากฐานของความเป็นจริง และอาจขัดกับหลักฐานเชิงประจักษ์” (หัตถพันธ์ วงษ์ศรี, 2559)

ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ถูกกล่าวถึงโดย Straus เป็นบุคคลแรกๆ โดยเขาเชื่อว่า “การที่บุคคลยังคงใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กอยู่ อาจเป็นเพราะบุคคลมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย แม้ว่าเขาเหล่านั้นจะทราบถึงผลลัพธ์ทางลบของวิธีการนี้ก็ตาม” (Kish & Newcombe, 2015)

ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายถูกรวบรวมและนำเสนอโดย Kish และ Newcombe ในปี 2015 และพบว่ามีคนเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายทั้งหมด 17 ข้อ โดยมีตัวอย่างของความเชื่อที่ผิดดังนี้

1. การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนที่มีประสิทธิภาพดีกว่าการอบรมสั่งสอนวิธีอื่นๆ
2. การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็กรู้จักเคารพคนอื่น
3. การใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอนเด็กนั้น เป็นวิธีการที่ไม่อันตรายต่อเด็ก

การศึกษาความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในปัจจุบันเน้นศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับลักษณะบุคลิกภาพ ประสบการณ์ในอดีต และการมองโลก อาทิ มาตรฐานผู้มีอำนาจ (Fascist Scale) มาตรฐานความอนุรักษ์นิยมทางสังคม (The Social Conservatism Scale) และมาตรฐานวัดประสบการณ์การได้รับการอบรมสั่งสอนในอดีต (Parent-Child Conflict Tactic Scale) เป็นต้น

4.2 พฤติกรรมก้าวร้าว

Buss (1961 อ้างถึงใน Geen, 2001) ให้นิยามพฤติกรรมก้าวร้าวว่า “เป็นการตอบสนองต่อสิ่งมีชีวิตอื่นๆ (Organism) ด้วยพฤติกรรมหรือการกระทำที่อันตราย โดย Geen (2001) ให้นิยามเพิ่มเติมว่า “พฤติกรรมก้าวร้าวมักรวมถึงการใช้อุปกรณ์ที่อันตรายและรุนแรง เช่น กระสุนระเบิด หรืออุปกรณ์ประทุชร้าย” ภราดร ยิ่งยวด (2561) กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าวอาจแบ่งออกได้ 2 ชนิด คือ ก้าวร้าวทางกาย (Physical Aggressive) และก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggressive)

สาเหตุการเกิดพฤติกรรมความก้าวร้าวมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย อาทิ พันธุศาสตร์พฤติกรรม (Behavior Genetics) ฮอร์โมน (Hormones) การเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) (Geen, 2001) หรือแม้กระทั่งปัจจัยทางอารมณ์และจิตใจ (Emotion and Psychological Factor) เช่น ความโกรธ การเรียกร้องความสนใจ เป็นต้น (นงลักษณ์ วิชัยรัมย์, จิณห์จุฑา ชัยเสนา ดาลลาส, ชนิตดา แนบเกษร และเวทิส ประทุมศรี, 2559)

Buss และ Perry (1992) ได้พัฒนาแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวขึ้นมา และแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบตามที่ภราดร ยิ่งยวด (2561) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

1. พฤติกรรมก้าวร้าวทางร่างกาย (Physical Aggression) เป็นการแสดงออกความก้าวร้าวผ่านการกระทำ เช่น การชก การตี การตบ เป็นต้น
2. ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) เป็นการแสดงออกด้วยการสื่อสารหรือการพูดทำให้ผู้อื่นเสียความรู้สึก เช่น การขู่ การด่า การต่อว่า การว่าร้าย เป็นต้น
3. ความโกรธ (Anger) เป็นการแสดงออกทางอารมณ์ความโกรธของตนเองอย่างไม่เหมาะสม
4. ความไม่เป็นมิตร (Hostile) คือการเกิดความรู้สึกไม่ไว้วางใจบุคคลอื่นๆ รอบตัว

โดยการศึกษาพฤติกรรมความก้าวร้าวในปัจจุบันเน้นศึกษาในการวัด ประเมิน รายงาน การสร้างโปรแกรม

ลดพฤติกรรมก้าวร้าว และการหาสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นต้น

5. วิธีการวิจัย

5.1 กลุ่มตัวอย่าง ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenience Sampling) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560) โดยขนาดของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยอิงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจากตาราง “ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการหาค่าสหสัมพันธ์ (r)” ของ Bujang และ Baharum (2016) ซึ่งต้องอิงกับความสัมพันธ์ของตัวแปร (Variable) ทั้ง 2 ตัว โดยเมื่อพิจารณาทั้งสองตัวแปรแล้ว พบว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จำเป็นต้องใช้อย่างต่ำมีจำนวน 84 คน โดยในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ทั้งนี้เพื่อลดอัตราการสูญหายของข้อมูล งานวิจัยครั้งนี้เก็บในนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน อายุ 18-23 ปี (\bar{X} =19.88, SD=1.44) เป็นเพศชาย 93 คน (ร้อยละ 93) เพศหญิง 7 คน (ร้อยละ 7)

5.2 ตัวแปร ตัวแปรในงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย และตัวแปรพฤติกรรมก้าวร้าว

5.3 เครื่องมือในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 2 เครื่องมือนี้

5.3.1 มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal Punishment Myths Scale: CPMS) สร้างโดย Kish และ Newcombe (2015) และถูกพัฒนาและแปลเป็นภาษาไทยโดย หัตถพันธ์ วงษาริ และคณะ (2560) โดยมาตรวัดนี้ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ องค์ประกอบที่ 1 คือ องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Convenience Myths) มี 5 ข้อกระทง องค์ประกอบที่ 2 คือ องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Benefits Myths) มี 5 ข้อกระทง รวมทั้งหมด 10 ข้อกระทง เป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด โดยมาตรวัดเป็นแบบประเมินระดับ (Likert Scale) (Kaplan & Saccuzzo, 2013) 5 ระดับ จากระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) จนถึงระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) โดยคิดคะแนนจากการนำคะแนนทุกข้อกระทงมารวมกัน มีคะแนนสูงสุดที่ 50 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 10 คะแนน โดยการมีคะแนนที่สูงแสดงถึงการมีความคิดเห็นด้วยอย่างยิ่งกับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (หัตถพันธ์ วงษาริ และคณะ, 2560) โดยจากการตรวจสอบเครื่องมือพบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's

Alpha) เท่ากับ .92 แสดงให้เห็นถึง ความเที่ยงตรง (Reliability) ของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

5.3.2 แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว (Aggression Questionnaire) สร้างโดย Buss และ Perry (1992) และถูกพัฒนา ดัดแปลง และแปลเป็นภาษาไทยโดย ภราดร ยิ่งยวด (2561) โดยแบบประเมินนี้แบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบ องค์ประกอบที่ 1 คือ องค์ประกอบความก้าวร้าวทางร่างกาย (Physical Aggression) มี 8 ข้อกระทง องค์ประกอบที่ 2 องค์ประกอบความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) มี 5 ข้อกระทง องค์ประกอบที่ 3 องค์ประกอบความโกรธ (Anger) มี 7 ข้อกระทง และองค์ประกอบที่ 4 องค์ประกอบความไม่เป็นมิตร (Hostile) มี 7 ข้อกระทง รวมทั้งหมด 27 ข้อกระทง ระดับ เป็นข้อกระทงทางบวก 26 ข้อ และเป็นข้อกระทงทางลบ 1 ข้อ โดยแบบประเมินเป็นแบบประเมินระดับ (Likert Scale) 4 ระดับ ในข้อกระทงทางบวกมีระดับประเมินจากระดับไม่เป็นเลย (1) จนถึงระดับเป็นประจำ (4) และในข้อกระทงทางลบมีระดับประเมินจากระดับไม่เป็นเลย (4) จนถึงระดับเป็นประจำ (1) โดยคิดคะแนนจากการรวมคะแนนของทุกข้อกระทง มีคะแนนสูงสุดที่ 108 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 27 คะแนน โดยการมีคะแนนที่สูงแสดงถึงความก้าวร้าวสูง (ภราดร ยิ่งยวด, 2561) โดยจากการตรวจสอบเครื่องมือพบว่าแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .90 แสดงให้เห็นถึง ความเที่ยงตรง (Reliability) ของแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว (โดยทางผู้วิจัยได้ดำเนินการขออนุญาตใช้เครื่องมือแบบประเมินความก้าวร้าว จากต้นสังกัด บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล และได้รับการอนุญาตให้ใช้เครื่องมือเป็นที่เรียบร้อยแล้ว)

5.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในคาบเรียนวิชาต่างๆ ทั้งหมด 5 คาบ และได้รับการอนุญาตให้เก็บในคาบเรียน ผู้วิจัยแจกชุดมาตรวัดในรูปแบบของกระดาษ (Paper-Pencil) ทั้งหมด 100 ชุด โดยผู้เข้าร่วมงานวิจัยใช้เวลาในการทำชุดมาตรวัดประมาณ 15 นาที เมื่อผู้เข้าร่วมวิจัยทำชุดมาตรวัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยเก็บชุดมาตรวัดคืน โดยได้รับชุดมาตรวัดคืนจำนวน 100 ชุด เมื่อคิดเป็นร้อยละพบว่าได้รับคืนร้อยละ 100 หลังจากนั้นผู้วิจัยรวบรวมชุดมาตรวัดและตรวจสอบข้อมูล พบว่ามีข้อมูลหายไปบางส่วน ผู้วิจัยแทนข้อมูลที่หายไปด้วย -99 และแทนข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย (Hair, Black, Babin,

Anderson, & Tatham, 2006) และนำข้อมูลไปวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นถัดไป

5.5 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน (Descriptive Statistics) ได้แก่ การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) กับข้อมูลทั้งหมด โดยในส่วนของมาตรวัดและแบบประเมิน ผู้วิจัยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Coefficient) เพิ่มเติม ส่วนการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผู้วิจัยวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดและแบบประเมิน โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคำนวณทางสถิติ (SPSS)

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับพฤติกรรมก้าวร้าวในนักศึกษา

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8
1. ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย	-							
2. องค์กรประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสับสนในการใช้การลงโทษทางร่างกาย	.87**	-						
3. องค์กรประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย	.95**	.67**	-					
4. พฤติกรรมก้าวร้าว	.38**	.17	.47**	-				
5. องค์กรประกอบความก้าวร้าวทางร่างกาย	.38**	.15	.48**	.87**	-			
6. องค์กรประกอบความก้าวร้าวทางวาจา	.10	-.02	.17	.78**	.56**	-		
7. องค์กรประกอบความโกรธ	.24*	.16	.25*	.64**	.48**	.51**	-	
8. องค์กรประกอบความไม่เป็นมิตร	.34**	.20*	.39**	.76**	.49**	.47**	.30**	-
ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	21.00	9.04	11.96	52.36	14.96	10.34	14.07	12.45
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	7.94	3.45	5.21	11.81	5.07	2.53	2.91	3.93
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (α)	.92	.86	.93	.90	.86	.67	.53	.81

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบมาตรวัดและแบบประเมินจำนวน 100 คน ด้วยสถิติพื้นฐาน (Descriptive Statistics) และการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Coefficient) ของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว แสดงดังตารางที่ 1

จากตารางที่ 1 พบว่าคะแนนความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.00 (SD=7.94) จาก 50 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางโดยคะแนนขององค์กรประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสับสนในการใช้การลงโทษทางร่างกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.04 (SD=3.45) จาก 25 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ คะแนนขององค์กรประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับ

ประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.96 (SD=5.21) จาก 25 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 52.36 (SD=11.81) จาก 108 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ โดยคะแนนขององค์ประกอบความก้าวร้าวทางร่างกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.96 (SD=5.07) จาก 32 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ คะแนนขององค์ประกอบความก้าวร้าวทางวาจา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.34 (SD=2.53) จาก 20 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างสูง คะแนนขององค์ประกอบความโกรธ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.07 (SD=2.91) จาก 28 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างสูง คะแนนขององค์ประกอบความไม่เป็นมิตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.45 (SD=3.93) จาก 28 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Coefficient) จากตารางที่ 1 พบว่าความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าว ($r=.38, P<.01$) โดยความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับองค์ประกอบของพฤติกรรมก้าวร้าว 3 องค์ประกอบได้แก่ องค์ประกอบความก้าวร้าวทางร่างกาย ($r=.38, P<.01$) องค์ประกอบความโกรธ ($r=.24, P<.05$) และองค์ประกอบความไม่เป็นมิตร ($r=.34, P<.01$) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับพฤติกรรมก้าวร้าว พบว่ามีเพียงองค์ประกอบเดียวคือ องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการลงโทษทางร่างกายที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าว ($r=.47, P<.01$)

7. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า “ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าว ($r=.38, P<.01$)” หมายถึง เมื่อบุคคลมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเพิ่มขึ้น พฤติกรรมก้าวร้าวก็มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นด้วย โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ หรือคิดเป็นร้อยละ 14.44 (ซูศรี วงศ์รัตน์, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่า “ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าว” จึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐาน

ผลการวิจัยข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) ที่พบว่าความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกลัว

ตนมีอำนาจ ($r=.48, P<.01$) โดยหนึ่งในองค์ประกอบของความรู้สึกลัวว่าตนมีอำนาจคือความก้าวร้าวของการใช้อำนาจ (Authoritarian Aggression) ซึ่งอาจหมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่าคุณสามารถกระทำพฤติกรรมใดๆ ต่ออีกบุคคลได้ แม้ว่าจะเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวก็ตาม ซึ่งนี้อาจสะท้อนผลของการมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่กระทบทำให้บุคคลมีความเป็นไปได้ที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าว

จากผลการวิจัยยังพบว่าองค์ประกอบความไม่เป็นมิตร (Hostile) ของพฤติกรรมก้าวร้าวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ($r=.34, P<.01$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Watakakisol และคณะ (2019) ที่พบว่าองค์ประกอบความไม่เป็นมิตรและความก้าวร้าว (Hostility and Aggression) ในแบบประเมินบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเช่นกัน ($r=.18, P<.01$) ซึ่งอาจสะท้อนให้เห็นว่า การที่บุคคลมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายนั้นอาจช่วยเสริมให้บุคคลไม่ไวใจคนรอบข้างและเชื่อว่าตนสามารถที่จะกระทำการลงโทษทางร่างกาย ทั้งที่รุนแรงหรือเป็นพฤติกรรมที่ก้าวร้าว ต่อบุตรและบุคคลอื่นๆ ได้นั่นเอง

นอกจากผลการวิจัยที่ได้กล่าวไป ยังมีอีกหนึ่งประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งพบว่า “องค์ประกอบความก้าวร้าวทางวาจาไม่พบความสัมพันธ์ใดๆ กับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย” อาจเป็นเพราะมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเป็นมาตรวัดที่วัดเฉพาะความเชื่อในการลงโทษทางร่างกาย ไม่ได้วัดความเชื่อเกี่ยวกับการชู้ การดำ การต่อว่า หรือการว่าร้าย จึงทำให้องค์ประกอบความก้าวร้าวทางวาจาไม่พบความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า “ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าว” อาจช่วยต่อยอดไปยังผลกระทบทางลบของการใช้การลงโทษทางร่างกายและผลกระทบทางลบของการมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่กระทบทำให้บุคคลที่มีความก้าวร้าวที่มากขึ้น โดยผลงานวิจัยฉบับนี้จะช่วยสร้างความเข้าใจที่สำคัญและถูกต้องยิ่งขึ้น จากความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนและความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย เช่น “การลงโทษทางร่างกายจะช่วยขัดขวางทำให้เด็กไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวได้” (Henson, 1986) ซึ่งการมีความเชื่อเช่นนี้เป็นความเชื่อที่ไม่ตรงกับหลักฐานเชิงประจักษ์ และคนที่มีความเชื่อเช่นนี้สูงอาจจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวเอง ตามผลงานวิจัยฉบับนี้

งานวิจัยฉบับนี้มีข้อจำกัดเรื่องกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันมีจำนวนนักศึกษาหญิงเป็นจำนวนน้อย จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นผู้ชาย ดังนั้นการวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและพฤติกรรมความก้าวร้าว อาจไม่สามารถอธิบายถึงความเชื่อและพฤติกรรมของเพศหญิงได้ดีเท่าที่ควร

8. ข้อเสนอแนะ

จากที่ผู้วิจัยกล่าวถึงข้อจำกัดเรื่องกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งถัดไป ผู้วิจัยอาจเก็บกลุ่มตัวอย่างจากหลายแหล่ง และมีความกระจายอย่างเหมาะสม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างสามารถอ้างอิงถึงกลุ่มประชากรได้

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงโอกาสในการสร้างโปรแกรมการลดหรือปรับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย เพื่อช่วยลดโอกาสในการมีพฤติกรรมก้าวร้าวทั้งในเด็ก วัยรุ่น และผู้ใหญ่

9. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และคุณภราดร ยิ่งยวด ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือวิจัย แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว ในงานวิจัยในครั้งนี้

10. เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- จิราภรณ์ อรุณากูร. (2560). *เลี้ยงลูกเชิงบวก* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ซีไอเดียเคชั่น.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2560). *เทคนิคการใช้สติเพื่อการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพมหานคร: อมรการพิมพ์.
- ดุลยา จิตตะยโสธร. (2552). รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู: แนวคิดของ Diana Baumrind. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย*, 29(4), 173-187.
- นงลักษณ์ วิชัยรัมย์, จินห์จุฑา ชัยเสนา ดาลลาส, ชนิดดา แนบเกษร และ เวทิส ประทุมศรี. (2559). ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านจิตสังคมและการมองโลกทางบวก กับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวในวัยรุ่น. *วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข*, 26(2), 65-75.
- ภราดร ยิ่งยวด. (2561). *ผลของโปรแกรมการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กชาย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม).

หัตถพันธ์ วงซารี, เรวดี วัฒนโกศล, พรรณระพี สุทธิวรรณ, สักกพัฒน์ งามเอก และปีเตอร์ นิวกัม. (2560). การพัฒนามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย. ใน *เอกสารรวบรวมงานวิจัยในงานประชุมวิชาการระดับชาติและระดับนานาชาติ มหาวิทยาลัยรังสิต ประจำปี 2560* (น. 873-884). ปทุมธานี : มหาวิทยาลัยรังสิต.

หัตถพันธ์ วงซารี. (2559). *การพัฒนาและตรวจสอบมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในสังคมไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

ภาษาอังกฤษ

- Bujang, M.A. and Baharum, N. (2016). Sample Size Guideline for Correlation Analysis. *World Journal of Social Science Research*, 3(1), 37-46.
- Buss, A.H. (1961). *The Psychology of Aggression*. New York: Wiley.
- Buss, A.H., and Perry, M. (1992). The Aggression Questionnaire. *Journal of Personality and Social Psychology*, 63(3), 452-459.
- Finkelhor, D., Turner, H., Wormuth, B.K., Vanderminden, J. and Hamby, S. (2019). Corporal Punishment: Current Rates from a National Survey. *Journal of Child and Family Studies*, 28(7), 1991-1997.
- Gámez-Guadix, M., Straus, M.A., Carrobbles, J.A., Muñoz-Rivas, M.J. and Almendros, C. (2010). Corporal punishment and long-term behavior problems: The moderating role of positive parenting and psychological aggression. *Psicothema*, 22(4), 529-536.
- Geen, R. G. (2001). *Human aggression* (2nd Ed.). Milton Keynes: Open university press.
- Gershoff, E.T. (2002). Corporal Punishment by Parents and Associated Child Behaviors and Experiences: A Meta-Analytic and Theoretical Review. *Psychological Bulletin*, 128(4), 539-579.

- Gershoff, E.T. (2008). *Report on Physical Punishment in the United States: What Research Tells Us About Its Effects on Children*. Ohio: Center for Effective Discipline.
- Hair, J.F., Black, W.C., Babin, B.J., Anderson, R.E., and Tatham, R.L. (2006). *Multivariate data analysis* (6th Ed.). New Jersey: Pearson.
- Henson, K.T. (1986). Corporal punishment: ten popular myths. *The high school journal*, 69(2), 107-109.
- Kaplan, R.M. and Saccuzzo, D.P. (2013). *Psychological Assessment and Theory: Creating and Using Psychological Tests* (8th Ed.). Canada: Wadsworth Cengage Learning.
- Kish, A.M. and Newcombe, P.A. (2015). "Smacking never hurt me!": Identifying myths surrounding the use of corporal punishment. *Personality and Individual Differences*, 87, 121-129.
- Surugiu, S.I. and Mosoiu, C. (2013). The aggressive behavior of adolescents in institutionalized system. *Social and Institutionalized System*, 78, 546-550.
- Ulman, A., and Straus, M. A. (2003). Violence by children against mothers in relation to violence between parents and corporal punishment by parents. *Journal of Comparative Family Studies*, 34(1), 41-60.
- Watakakisol, R., Suttiwan, P., Wongcharee, H., Kish, A. and Newcombe, P.A. (2019). Parent discipline in Thailand: Corporal punishment use and associations with myths and psychological outcomes. *Child Abuse & Neglect*, 88, 298-306.